



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Divi Bambergenses S. Henricvs Imperator S. Kvnegvndis
Imperatrix S. Otho Episcopvs**

Gretser, Jacob

Ingolstadii, 1611

XXXIV. De quæstione mota super morte sacerdotis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41527

téretur, nisi solus ille sacerdos, qui præfati caballi habebat curam. Hic autem cum multis importunitatibus fatigaret Episcopum, & bono semini zizania superiaceret, die quadam, cum multa prece ab omnibus rogatus, & ab Episcopo multis rationibus superatus, ex obstinatione nullo modo vellet acquiescere Veritati; nocte ipsa diuina ultione percussus, tumore ventris ac dolore crepuit & mortuus est. Quod factum vniuersæ ciuitati magnum incussit terrorem; omnesq; Christum laudantes fortem DEVM, suæque legis æmulatorem vocitabant.

Qui tamē paulo post meritis pœn. dedit.

*De questione mota, super morte
sacerdotis.*

CAPVT XXXIV.

Timeo.

Hoc caput deest in edit. Canis.

Dubitatio.

*Psalm 33.
Responsio.*

Matth. 12.

Miror quod tantæ pietatis homo neque hunc sacerdotem, neque viduam illam, quam etiam superius à DEO percussam meministi, vt conuerti possent, à morte suscitauit. Nam de quibusdam Sacerdotum legitur, persecutores suos hominesque impios, conuersionis gratia, reuocasse ad vitam.

Sesfridus. Iudicia DEI abyssus multa. Et illi quidem, quia prædestinati erant ad vitam æternam, idcirco huic vitæ redditi sunt, vt conuerti possent & saluari; illi autem, quia prædestinati non erant, nec resuscitati sunt, nec saluati; sed propter blasphemiam in DEVM adeo iuste damnati sunt, & condemnatione istorum alij docti sunt atque correpti.

Timeo. Vt video, quia blasphemia Spiritus sancti irremissibilis est, idcirco tanquam blasphemus à vita eos irreuocabiliter sentis esse defunctos: sic enim Phariseis blasphemantibus à Domino dictum recolo: *Omni qui dixerit verbum contra filium hominis, remittetur ei; qui autem dixerit verbum contra Spiritum sanctum, non remittetur ei neque hic neque in futuro seculo.* Timidè quidem & cautè de diuinis iudiciis disputandum est. Sed quia fides Catholica de incredulis omnibus generalem ante
me

me fixit sententiam, eiusdem orbitam non excedere, iustum puto. Videntur enim hi, de quibus sermo est, blasphemi contra Spiritum sanctum sensisse, quod est, verbum corde firmare: nam hoc proprie dici potest blasphemia; & idcirco non esse ad vitam reparatos. Sicut enim saluandi his adscensionis ad vitam nituntur gradibus, fide scilicet, spe & charitate; nam profecto fide incipimus, spe proficimus, charitate consummatur; ita è diverso, hi, qui pereunt, per oppositum iter descensionis tendere videntur ad interitum. Initium enim perditionis perfidia eis est, prouectus perditionis, quamuis insolite dicatur; quia melius defectus vocatur; desperatio. Consummatio autem perditionis blasphemia aliquibus videtur; sicut enim charitas, quæ consummat hominem, semper diligit & gratias agit: ita eius contrarium, quod blasphemiam dicunt, negligit, id est, nequaquam diligit, sed bonis & donis Dei semper ingrata est; quod est iniuria Spiritus sancti. Vnde hi aliis contribulibus & concubiis suis cum gratiarum actione Verbum salutis recipientibus, & fide incipientibus, spe proficientibus, vt ad arcem perfectionis, quæ charitas est, quandoque pertingerent, pro dolor, in perfidia sua remanentes in desperationis Barathrum, atque in blasphemiam abyssum corruerunt.

Sesquid. Negare non audeo; sed argute satis blasphemiam charitati dicis contrariam. Equidem si rectè perfidiam fidei dicimus contrariam, & desperationem spei; quid magis contrarium sit charitati, quàm blasphemia, in omni genere vitiorum inuenire non possum. Sed charitas est summum bonum: ergò eius contrarium, quod est blasphemia, est summum malum: quomodo enim non summum malum, quod neq; hic neq; in futuro seculo prædicatur remittendū? Si autè summum malum est; summo bono maximè contraria est. Iterū: charitas est diligere DEVM de corde puro & cōscientia bona, & fide non ficta. E conuerso, blasphemia est de impuro corde & mala cōscientia, & fide ficta odisse DEVM. Nā de impuritate cordis & mala cōscientia nascitur desperatio: fides autè ficta, perfidia peior est. Ergò ex perfidia & desperatione perfidi & desperati homines, malo

& seruili timore timere incipientes etiam odiunt eum, à quo sine dubio se damnandos sciunt.

Eo etiam ordine hostis antiquus in abyssum descendit. Perfidus enim est; quia non credit in DEVM. desperatus: quia non sperat. blasphemus, quia seruiliter metuens etiam odit eum, à quo se damnatum & damnandum nouit. Perfidia est infernus: desperatio infernus inferior; blasphemia, infernus infimus, quod est abyssus. Ibi religatus tenetur ille infelix suae obstinationis ac diuinæ distributionis catenâ, nunquam ab illa exiturus blasphemia. *Imitantur autem illum, qui sunt de parte illius.*

8. ap. 2.

*Herbordus, G-
nus ex quatuor
scriptoribus G-
ca S. Othonis.*

*Sententia Her-
bordi.*

4. Reg. 4.
Act. 9.
Ioan. 11.

Matth. 13.

Zuc. 9.

Act. 3.
1. Cor. 12.

At hic Herbordus quare ad hæc omnia silet? Egone, inquam? Satis superest illis vestra de illorum morte sententia. Sed tamen circa hoc, quod resuscitati non sunt, quod sentio, dicam, si placet. In historiis omnibus tam veteris quam noui Testamenti, ubi à Prophetis & Apostolis, vel ab ipso Domino mortui resuscitati leguntur; aut fide, aut petitione propinquorum id effectum considero. Sic Elisæus, fide matris, puerum suscitauit; sic Petrus Tabitham; sic & Dominus Lazarum à mortuis reuocauit. Vnde, si fides aut petitio proximorum pro his interpellasset; Episcopo virtutem Dei ad miraculum non defuisse, haud dubium est. Quis sanctior Christo? Et de ipso Euangelista dicere non cunctatur: *non poterat autem IESVS ibi facere quidquam propter incredulitatem eorum.* Hinc manifestum est, viuentium fidem necessariam esse ad mortuorum resuscitationem. Et de paralytico, quem per regulas propinqui submiserunt ante IESVM, vide quid dicat Euangelium: *Et videns IESVS fidem illorum, dixit Paralytico; Tolle lectum tuum, &c.*

Sed audite, quæso, adhuc, dona Dei diuersa esse, quis nesciat? Petro datum est, mortuos suscitare, infirmos curare, demones effugare, aliaque multa in hunc modum corporalia beneficia præstare per miracula, quibus ad spiritualia bona suos alliceret auditores; argentum autem & aurum, quod egenti daret, non habebat; sicut ipse pauperi claudo stipem poscenti respondit; *argentum & aurum non est mihi; quod autem habeo, hoc tibi do.* Sed ab eo, qui dat unicuique, prout vult; Otroni datum est,

est, multas opes habere cum bonitate & largitate admirabili. Petro igitur orante, Christus languidos & debiles curauit. Ottone autem largiente, Christus vincula & captiuitates ab-
 voluit. Petri oratio & Ottonis largitio in salutem populi ab
 vno Christo dispensabantur: alter sanctitate, alter liberalita-
 te pollebat: ille prodigaliter, ille liberaliter beneficus erat: v-
 terque carceres aperuit; vincula soluit: sed ille prece, iste pre-
 cio: ille mortuos suscitauit: iste, ne moreretur homines, mor-
 bos fugauit. Quid enim fames, sitis, gelu & alia incommoda
 vitæ nostræ, nisi morbi sunt, qui nisi congruis effugentur me-
 dicinis, profectò exstinguunt hominem. Non tamen Otto-
 nem Petro me quisquam putet velle adæquare; nisi fortè vt
 Mantuam Romæ, vt Maro quadam proportionis ratione res
 æquales fingit dicens: *Sic canibus catulos magnis, sic matribus hædos* *Virg. Egl. 1.*
 Assimilant, naturæ scilicet ac formæ proportionem, non magni-
 tudine corporis, aut quantitate. Sed tu, quod cœpisti euolue.

*De latitia & splendore candidatorum ac de
 profectu eorum.*

°CAPVT XXXV.

Destruatis igitur fanis, collisis simulacris, multa-
 to diuinitus sacerdote, victoria crucis erigitur,
 construuntur baptisteria, dolia humo infodiun-
 tur, cortinis velantur, omnibusque religiosè ac
 sanctè apratis, populus per aliquot dies antè catechizatus &
 instructus, ad aquam regenerationis, cum multa grauitate ac
 disciplina, se offerebat; toto corpore balneis prius abluti, ac
 lotis & mundis vestibus induti, cereos ardentes & albas suas
 gestantes; ac sancti Spiritus accensi desiderio singuli apud se
 in cordibus suis cantantes: *Quemadmodum desiderat ceruus ad* *Psal. 42.*
fontes aquarum, ita desiderat anima mea ad te Deus. Sitiuit anima mea
ad Deum fontem, viuum: quando veniam, & apparebo ante faciem Do-
mini.